

Сигналъ. Отворенъ пътъ. — Върви, върви!
Въ завоите на пътя, презъ прозореца разтворенъ на купето изхвърли,
като изпразнени кесии, споменитѣ.
Родино, майко, сбогомъ . . .
И до виждане!
Ще се завърна нѣкога отново — съ пълни, може би, ржце,
ще сложа всичко въ твоите нозе,
ще промълвя: — прости! — благослови!

(И слънцето залѣзвашо ще слѣзе въ моето сърдце . . .